

การสอนภาษาแบบองค์รวม

ความหมาย

การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) หมายถึง การสอนภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติ เน้นสื่อที่มีความหมาย ผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยทำให้เข้าใจสื่อที่อ่านได้รวดเร็วขึ้น การสอนจะไม่แยกสอนส่วนย่อยของภาษาทีละส่วน แต่เน้นให้เข้าใจในภาพรวมก่อน แล้วจึงเรียนรู้ด้านโครงสร้างภาษาภายหลัง ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ภาษาของตนเองอย่างอิสระ ผู้สอนต้องยอมรับความแตกต่างด้านการออกเสียงที่เป็นสำเนียงภาษาถิ่น (dialects) ในเบื้องต้น แล้วจึงพัฒนาให้ถูกต้องในโอกาสต่อไป การสอนภาษาแบบองค์รวมจะเน้นการนำวรรณกรรมต่างๆที่ตีมาเป็นสื่อการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ภาษาที่หลากหลาย สามารถนำไปเป็นแบบอย่างการใช้ภาษาของตนเองและใช้ได้ ในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมจึงเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และยึดหลักประชาธิปไตยในชั้นเรียน

ประวัติความเป็นมา

การสอนภาษาแบบองค์รวมเกิดขึ้นจากแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ เคนเนธ กูดแมน (Kenneth Goodman, 1967) ที่พบว่าการเรียนรู้ภาษานั้นได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางจิตวิทยาการอ่านและการอ่านทำให้เกิดการสอนตามแนวคิดจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (psycholinguistics) ซึ่งมีการวิเคราะห์ขั้นต้นของการอ่านและกระบวนการอ่านของมนุษย์ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และมีองค์ประกอบใดบ้างที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

กูดแมน มีความเชื่อว่าการจัดการเรียนการสอนจะได้ผลดี ถ้าผู้สอนได้ศึกษาความสนใจและความสามารถที่หลากหลายของผู้เรียน ทำให้ผู้สอนสามารถวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ความเป็นประชาธิปไตยในห้องเรียน การมีสิทธิเลือกทำในสิ่งที่ผู้เรียนชอบหรือถนัด การมีสิทธิและความเสมอภาคในห้องเรียนภายใต้กรอบหลักสูตร การได้เรียนรู้และสัมผัสของจริงล้วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น กูดแมน ยังเน้นการสอนในสิ่งที่มีความหมาย สิ่งที่ผู้เรียนมีความพอใจ สนใจและมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายไม่ต้องบังคับ ยิ่งผู้เรียนมีพลังความรู้เดิมอยู่บ้าง จะช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างสนุกสนาน

นักภาษาศาสตร์หลายท่านที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดของ กูดแมน เช่น โรเซลแบท (Roselbatt) และไวโกตสกี (Vygotsky) ได้เสนอแนวคิดด้านการอ่านว่า การอ่านหมายถึงความสัมพันธ์และการถ่ายโอนข้อมูลระหว่างผู้อ่านและข้อความที่กำลังอ่าน ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจได้ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานเดิมของตนเองด้วย ไมเคิล ฮาลลiday (M.Halliday) นักภาษาศาสตร์เชิงระบบ เป็นอีกผู้หนึ่งที่ กูดแมน นำแนวคิดและหลักเกณฑ์การใช้ไวยากรณ์ภาษาอย่างมีระบบ ตามหน้าที่ของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และชี้ให้เห็นความเกี่ยวข้องของผู้เรียนภาษากับสภาพแวดล้อมของภาษารอบตัวในขณะที่ใช้ภาษา ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างธรรมชาติในเวลาเดียวกัน (Watson 1989)

จากแนวคิดต่างๆ นี้ กูดแมน จึงได้นำมาเป็นแนวการพัฒนาการเรียนรู้อาษาขึ้นใหม่ ตั้งแต่ช่วงปี 1960 เป็นต้นมา โดยเน้นการเรียนการสอนภาษาที่มีความหมายและผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องเพิ่มกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมความเข้าใจของผู้เรียนให้มากขึ้น หนังสือหรือสื่อต่างๆ ที่เสริมการอ่าน ควรเป็นสื่อที่น่าสนใจและช่วยให้เกิดการคาดเดาล่วงหน้า ซึ่งเรียกว่า หนังสือหรือสื่อประเภทคาดเดาได้ (predictable books/materials) เป็นหนังสือหรือสื่อที่ทำให้ผู้เรียนได้แบบอย่างภาษาที่เข้าใจง่าย และหากการเรียนการสอนเป็นไปตามธรรมชาติ ผู้เรียนจะไม่เบื่อหน่าย สามารถใช้ความรู้เดิมเข้ามาช่วย ทำให้เกิดพลังความคิดอยู่ตลอดเวลาที่เรียน นอกจากนั้นผู้เรียนควรได้มีโอกาสอ่านวรรณกรรมที่เป็นแบบอย่างทางภาษาเป็นประจำ การพัฒนาการเรียนรู้อาษาจึงจะได้ผลดี

การวิจัยและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมนั้นในระยะแรกเรียกว่า Language Experience ต่อมาเรียกว่า Literature-based Approach และปัจจุบันเรียกว่า Whole Language Approach การสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นที่ยอมรับมากขึ้น การสอนภาษาแบบองค์รวมเริ่มจากการสอนภาษาแม่ ต่อมาได้พัฒนาใช้ในการสอนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ การสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในอเมริกา ยุโรป ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์และเอเชีย (Maguire 1989) มีงานวิจัยที่พัฒนาเป็นการสอนภาษารูปแบบต่างๆ โดยใช้หลักการของการสอนภาษาแบบองค์รวมอีกมากมาย ปัจจุบันนักวิชาการไทยได้นำมาใช้จัดการเรียนการสอนเช่นกัน

หลักการสอนภาษาแบบองค์รวม

กูดแมน (1996) ได้เสนอแนะหลักการของการสอนภาษาแบบองค์รวมไว้ดังนี้

1. หลักการสอนอ่านและเขียนภาษาแบบองค์รวม

1.1 ผู้อ่านจะต้องเก็บข้อมูลและทำความเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านในระหว่างการอ่าน โดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนเข้าช่วยเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น มีงานวิจัยด้านการอ่านมากมายที่สนับสนุนแนวคิดที่ว่า ผู้อ่านที่มีประสบการณ์ หรือความรู้เดิมในสาขานั้นๆ จะสามารถอ่านได้ดีและเข้าใจได้เร็วกว่าผู้ไม่มีประสบการณ์

1.2 ในระหว่างการอ่าน ผู้อ่านจะต้องใช้กลวิธีในการอ่าน ที่จะช่วยให้เข้าใจข้อความที่อ่านได้ หรือที่เรียกว่า กระบวนการอ่าน ซึ่งจะเกิดขึ้นกับผู้อ่านทุกคนในขณะที่อ่านเป็นขั้นตอน อันประกอบด้วย การตั้งสมมติฐานหรือการคาดเดาล่วงหน้า การเลือกสรรความหมายของคำหรือข้อความ และสนับสนุนความหมายที่ถูกต้อง แต่หากเกิดความผิดพลาดก็สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ด้วยตนเอง ทุกขั้นตอนดังกล่าวจะเกิดขึ้นในขณะที่อ่านตลอดเวลา ทั้งผู้ที่มีความสามารถในการอ่านระดับสูงหรือผู้ที่เริ่มเรียนการอ่าน

1.3 ด้านการเขียน แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม จะเน้นให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน ซึ่งจะเกิดขึ้นต่อเนื่องกันตลอดเวลา ผู้ที่อ่านมากจะมีข้อมูลในการเขียนมาก ดังนั้นในการเขียนควรฝึกให้ผู้เขียนมีข้อมูลหรือรายละเอียดที่เหมาะสมและเพียงพอ สามารถผลิตงานเขียนที่ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ สามารถรับสารของผู้เขียนได้

1.4 การเขียนต้องคำนึงถึงระบบของภาษา ซึ่งประกอบด้วยตัวสัญลักษณ์และเสียง (grapho- phonic system) หลักเกณฑ์ไวยากรณ์ (syntactic system) และการสื่อความหมาย (semantic system) ทั้งสามระบบต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างถูกต้องในการเขียน จึงจะทำให้ผู้อ่านสามารถตีความและเข้าใจข้อความนั้นอย่างถูกต้อง

1.5 จุดมุ่งหมายหลักของการอ่านคือความหมาย และความเข้าใจในบทความที่อ่าน (comprehension of meaning) ส่วนจุดมุ่งหมายในการเขียน คือสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตามจุดประสงค์ของผู้เขียน (expression of meaning)

2. หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม

2.1 ส่งเสริมการอ่านภายในโรงเรียน จัดหาหนังสือหรืออุปกรณ์ส่งเสริมการอ่านต่างๆ ที่มีความหมาย ส่งเสริมประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความเพลิดเพลิน โดยจัดให้หลากหลายสาขาและมีแบบแผนการเขียนที่แตกต่างกัน เป็นแบบอย่างการใช้ภาษาได้

2.2 ส่งเสริมให้รักการอ่าน โดยจัดเตรียมหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ให้ตอบสนอง ความต้องการของผู้เรียนและสังคม จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมแก่การอ่าน มีหนังสือมากมายหลายประเภทให้เลือก ซึ่งเป็นการจูงใจให้ผู้เรียนอยากอ่านเองเพื่อความสนุกสนานและพอใจ มิใช่การบังคับให้อ่าน การอ่านด้วยความพอใจและการอ่านโดยการบังคับให้ผลต่อการพัฒนาการอ่านต่างกัน

2.3 ในการเรียนการสอนทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะต้องมีจุดประสงค์ย่อยในส่วนของตนเองที่ต่างกัน ผู้สอนจะต้องเน้นการพัฒนาการใช้ภาษาของผู้เรียนในการอ่านการเขียน ส่วนผู้เรียนจะเน้นการนำภาษาไปใช้ในการอ่านและการเขียนเพื่อสื่อความหมายตามที่ตนต้องการ ผู้สอนควรพยายามให้ผู้เรียนมีความกล้าในการใช้ภาษารูปแบบใหม่ๆ ที่หลากหลาย โดยไม่กลัวความผิดพลาดและพร้อมที่จะแก้ไขได้เสมอ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ได้รวดเร็วกว่าผู้ที่ไม่กล้าใช้ภาษา เมื่อใช้ได้ถูกต้องผู้เรียนจะมีความมั่นใจและมีพลังการใช้ภาษาได้อย่างดี

2.4 ผู้สอนต้องเน้นให้ผู้เรียนรู้จักใช้กระบวนการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความชำนาญ ประกอบกับความรู้เดิมเป็นพื้นฐาน จะทำให้สามารถพัฒนาการอ่านได้อย่างรวดเร็ว

การจัดหรือออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวม

1. ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน การจัดและพัฒนาหลักสูตร ผู้สอนต้องค้นหาความสนใจและพื้นความรู้ของผู้เรียน เพื่อนำมาเป็นแนวการจัดการเรียนการสอน โดยการสัมภาษณ์ผู้เรียนให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์ส่วนตัว เขียนประวัติส่วนตัว หรือสมุดภาพเกี่ยวกับครอบครัว ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ที่ผู้เรียนสนใจ

2. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการอ่านหนังสือเล่าเรื่องที่นำเสนอให้ผู้เรียนฟังเสมอ เลือกเรื่องที่นำเสนอแฝงคติสอนใจหรือมีแบบแผนการใช้ภาษาที่ดี ในระหว่างเล่าหรืออ่านควรหยุดบางครั้ง เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ติดตาม หรือเพิ่มเติมประสบการณ์ของตนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ผู้เรียนจะตื่นตัวตลอดเวลา การได้รับฟังตัวอย่างภาษาที่ดีเป็นประจำ ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจและนำไปใช้ในการเขียน หรือช่วยในการทำความเข้าใจในการอ่านต่อไป

3. ผู้เรียนควรมีโอกาสอ่านหนังสือทุกวัน โดยเฉพาะวรรณกรรมที่ดีมีคุณค่า บทความที่คิดตลอดจนสิ่งพิมพ์ทุกชนิด เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร โปสเตอร์ และหนังสือประเภทคาดเดาได้ หรือรูปภาพสวยงาม จะช่วยได้ดียิ่งสำหรับผู้เริ่มเรียน นอกจากนี้ควรมีกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมการอ่านของผู้เรียน ได้แก่

ก. การอ่านหนังสือร่วมกัน (shared books experience) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำได้ทั้งในครอบครัวและในชั้นเรียน โดยบิดามารดาอ่านหนังสือให้ลูกฟังบ่อยๆ เป็นโอกาสที่บุคคลในครอบครัวได้มีกิจกรรมร่วมกัน ส่วนในชั้นเรียนการอ่านหนังสือร่วมกันจะทำให้ผู้สอนและผู้เรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น

ข. การรวมกลุ่มอ่านวรรณกรรม (literature group) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนทุกระดับผู้สอนควรเลือกหาหนังสือที่น่าสนใจอย่างน้อย 5 - 6 เรื่อง ในแต่ละครั้งที่สอน แต่ละเรื่องควรมีจำนวนเท่ากับสมาชิกในกลุ่ม ควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนให้ความสนใจ ระดับความยากต้องให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน จากนั้นแบ่งกลุ่มผู้เรียน ผู้สอนแนะนำหนังสือแต่ละเล่มแล้วให้แต่ละกลุ่มเลือกหนังสือเรื่องที่สนใจ อ่านเรื่องร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือและอธิบายเพิ่มเติม จากนั้นแต่ละกลุ่มออกรายงาน ทำให้ผู้เรียนคนอื่นๆ ได้ทราบเรื่องที่ต่างออกไป และอาจจะเกิดความสนใจต้องการอ่านด้วยตนเองเพิ่มเติม

ค. การช่วยเหลือในการอ่าน (assisted reading) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาหรือผู้ที่เริ่มอ่าน (เด็กเล็ก) ผู้สอนจะอ่านพร้อมกับผู้เรียนหรือผู้อ่านที่มีปัญหา ทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจและความพยายามมากขึ้น นอกจากนั้นควรเลือกหนังสือที่เหมาะสมไม่ยากจนเกินไป จะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้ตามเพื่อนคนอื่น

ง. การอ่านในใจอย่างต่อเนื่อง (sustained silent reading) เป็นกิจกรรมที่ใช้ช่วงเวลาประมาณวันละ 5 - 10 นาที ให้ผู้เรียนและผู้สอนหาสิ่งซึ่งตนสนใจนำมาอ่าน ผู้สอนอาจเตรียมบทความสั้นๆ สำรองไว้บ้าง เพื่อใช้ในกรณีที่ผู้เรียนบางคนไม่เตรียมมา ในบางครั้งอาจเรียกผู้เรียนคนใดคนหนึ่งหรืออาสาสมัครขึ้นมาเพื่อเล่าเรื่องที่อ่าน แล้วให้อีกทุกคนซักถามหรือเพิ่มเติม

4. ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเขียนมากที่สุด โดยอาจเริ่มจากการเขียนเกี่ยวกับตนเอง หรือสิ่งที่ผู้เรียนมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว ซึ่งเรียกว่าการเขียนตามสภาพจริง แล้วเขียนสิ่งที่ยากขึ้นในรูปแบบการเขียนอื่นๆ เช่น การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ

ของตนเอง ภายในโรงเรียนหรือเหตุการณ์ที่พบในแต่ละวัน อาจมีการจัดที่สำหรับเขียนบันทึกประจำวันสำหรับผู้สอนและผู้เรียนไว้ที่มุมหนึ่งของห้องเรียน ซึ่งเป็นแหล่งที่สื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้อีกรูปแบบหนึ่ง

5. การเฝ้าดูพฤติกรรมของเด็ก เป็นกิจกรรมที่เยทดา กูดแมน (Goodman 1989) จัดขึ้นเพื่อเป็นการเฝ้าดูพัฒนาการของเด็ก ทำได้ทั้งเด็กเล็กและเด็กโต พิจารณาว่าแต่ละคนมีจุดบกพร่องอย่างไรครูผู้สอนจะได้หาทางแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้นและตรงจุด ผู้ที่เฝ้าดูพฤติกรรมของเด็ก จะต้องทำงานอย่างสม่ำเสมอ และกำหนดช่วงเวลาในการประเมินผลและแก้ไขเป็นช่วงๆ ต่อไป

6. การสอนภาษาแบบองค์รวม มุ่งเน้นให้ผู้เรียนร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกันเหมือนกับแนวการสอนแบบร่วมมือ (cooperative learning) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้รู้จักร่วมมือกันทำงาน ผู้เรียนแต่ละคนรู้จักหน้าที่ของตน มีความรับผิดชอบ ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์สูงสุด และประการสำคัญเด็กในวัยเดียวกัน บางครั้งสามารถสื่อสารกันเองได้ดีกว่าการที่สื่อสารกับผู้สอน ซึ่งจะเป็นการแบ่งเบาภาระของผู้สอนได้ระดับหนึ่ง แต่ผู้สอนที่ดีควรมีวิธีการในการตรวจสอบ

7. การจัดหลักสูตรการสอนภาษาแบบองค์รวม เป็นแนวการสอนที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการรู้หนังสือ (literacy development) ทำให้ผู้เรียนภาษาเข้าใจได้ลึกซึ้งสามารถนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้สำนวนภาษาของตนเองสื่อสารได้ทุกทักษะอย่างบูรณาการ

การนำการสอนภาษาแบบองค์รวมไปใช้ในวงการศึกษไทย

การสอนภาษาแบบองค์รวม ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านสื่อทุกชนิด เหมาะสมอย่าง

ยังสำหรับผู้เรียนระดับเริ่มเรียนการอ่าน ทำให้สามารถอ่านสื่อต่างๆ ได้หลากหลาย เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนระดับปฐมวัยและประถมศึกษาอย่างยิ่ง เพราะลักษณะหลักสูตรเน้นการบูรณาการ ซึ่งสามารถบูรณาการได้ทั้งรายวิชา/สาระการเรียนรู้ หรือบูรณาการระหว่างสาระการเรียนรู้ ตั้งแต่ 2 สาระการเรียนรู้ขึ้นไป เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยในการเรียนรู้ และเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้เรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น สามารถอ่านและทำความเข้าใจเนื้อหาวิชาต่างๆ ได้ดีขึ้น การสอนแบบนี้ไม่จำกัดเฉพาะเด็กเล็กหรือระดับประถมศึกษา แต่ผู้สอนสามารถนำแนวคิด วิธีการ และกิจกรรมบางอย่างเข้ามาเสริม ปรับให้เหมาะสมกับผู้เรียนระดับสูงได้ทั้งระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา สิ่งสำคัญคือ ผู้สอนต้องเข้าใจหลักของการสอนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน และพัฒนาให้เข้ากับระดับและความสามารถของผู้เรียน จัดการเรียนการสอนให้น่าสนใจ ปัจจุบันหลายประเทศได้นำแนวการสอนแบบ องค์รวม ไปพัฒนาใช้ในหลักสูตรการเรียนการสอนระดับต่างๆ ซึ่งผลการเรียนการสอนเป็นที่พอใจ อัตราการรู้หนังสือของประชาชนอยู่ในระดับสูงขึ้นไป ประเทศไทยมีผู้ให้ความสนใจแพร่หลายขึ้นตามลำดับ มีนักวิชาการนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับต่างๆ โดยอาจ

จะเรียกชื่อต่างกันออกไป เช่น การสอนภาษาตามแนวธรรมชาติ การสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐาน ประสบการณ์ การสอนภาษาแบบมหภาค เป็นต้น มีงานวิจัยที่นำแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมไปใช้หลายเรื่องด้วยกัน เช่น ทศพร เกตุดอนอม (2540) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู” ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียน ความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบองค์รวมสูงกว่าก่อนการทดลอง นอกจากนี้ นฤมล เลียบสวัสดิ์ (2545) ทำการวิจัยการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวการสอนแบบองค์รวมเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีผลการเรียนรู้และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง จึงเชื่อว่าหากผู้สอนภาษานำแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษา จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ภาษาดีขึ้น

บั้งอร พานทอง

บรรณานุกรม

- ทัศนพร เกตุถนอม. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาแนวธรรมชาติโดยอาศัยสื่ออรรถลักษณะกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
- นฤมล เลียบสวัสดิ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิมโดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอด กับวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2545.
- บังอร พานทอง. ปรัชญาการภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์. มปท. 2539.
- อารี สัตหาวี. นวัตกรรมปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ : สมาคมเพื่อการอนุบาลศึกษาจัดพิมพ์, 2535. อัดสำเนา. Eldredge, J. **Teaching Decoding in Holistic Classrooms**. New Jersey : Merrill, Imprint of Printice Hall, 1995.
- Goodman, K.S. "Reading : A Psycholinguistic Guessing Game," **Journal of the Reading Specialist**. 6 : 26-35; 1967.
- Goodman, K.S. **What's Whole in Language**. New Hampshire : Heinemann Educational Books, 1996.
- Goodman, K.S., E.B. Smith, R. Meredith, & Y.M. Goodman. **Language and Thinking in School : A Whole Language Curriculum**. New York : Richard C. Owen Publisher Inc, 1987.
- Goodman, Y.M. "Roots of the Whole Language Movement," **The Elementary School Journal**. 90 : 113-127 ; 1989.
- Maguire, M. "Understanding and Implementing a Whole Language Program in Quebec," **The Elementary School Journal**. 90 : 143-159 ; 1989.
- Watson, D.J. "Defining and Describing Whole Language," **The Elementary School Journal**. 90 : 129-141 ; 1989.
- Weaver, C. **Reading Process and Practice : From Socio-psycholinguistics to Whole Language**. Portsmouth : Heinemann Educational Books, 1987.